

Arrest

nr. 165 906 van 15 april 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2013 beslist de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van (...) wordt aan de genaamde F.M., (...) het bevel gegeven om uiterlijk op 12/04/2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende staten: (...)

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Wet van 15 december 1980 – art. 7, alinea 1, 2°) (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

"(...) Aangezien het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, werd uitgevaardigd in uitvoering van de beslissing tot weigering van afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister. Aangezien de vernietiging van deze beslissing per afzonderlijk verzoekschrift wordt gevorderd, worden hieronder deze middelen overgenomen.

1. Eerste middel -

Schending van:

- artikel 39 § 7 Koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*
- de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*
- het rechtszekerheidsbeginsel*

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2,67-71).

En terwijl:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. X) en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens; en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tót machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is kunnen komen.

De bestreden beslissing stelt: -

"Deze vreemdeling heeft op 05.12.12 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning. Zijn IK was immers verlopen op 29.01.2009.

Bij mijn beslissing heb ik rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd. Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit. "

Artikel 19 Vw. bepaalt dat een vreemdeling met verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk of die er gevestigd is, gedurende één jaar het recht heeft op terugkeer.

Artikel 39 van het K.B. van 08/10/1981 bepaalt de voorwaarden van terugkeer voor enkele gevallen van afwezigheid uit het Rijk voor meer dan één jaar.

Artikel 39 § 7 behelst het specifieke geval van de ambtshalve schrapping of niet verlenging van de verblijfstitel:

"De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. »

Het is deze bepaling die van toepassing is op de situatie van verzoeker. Om deze reden werd hij dan ook verzocht om aan te tonen dat hij gedurende de ganse tijd dat hij administratief afwezig was, wel degelijk in België heeft verbleven en hier zijn belangen had.

Verzoeker heeft een groot aantal documenten overgemaakt aan de gemeente om aan te tonen dat hij wel degelijk in België aanwezig was, en zelfs niet op vakantie was geweest.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom deze documenten niet zouden volstaan om zijn verblijf in België aan te tonen.

De documenten die werden overgemaakt worden niet besproken, er wordt enkel melding gemaakt van het feit dat er rekening mee werd gehouden.

Op deze wijze is het voor verzoeker niet mogelijk om te weten waarom de documenten niet zouden volstaan, en welke documenten dan wel vereist zijn.

Het middel is ernstig. (...)"

2.1.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij haar middel geheel richt tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister. De in casu bestreden beslissing betreft echter het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B. Het gehele betoog gericht tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep is dan ook niet dienstig om de onwettigheid van de thans bestreden beslissing aan te tonen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister an sich een impact heeft op haar verblijfsstatus waardoor het bestreden bevel op verkeerde gronden zou zijn genomen. De Raad wijst erop dat het bestreden bevel op eigen motieven is gesteund, die losstaan van de motieven van de beslissing tot weigering van afgifte van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister en verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk of incorrect zijn.

Het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.2.1. De verzoekende partij betoogt in een tweede middel als volgt:

"(...) 2. Tweede middel-

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden

Artikel 8 EVRM garandeert het recht op bescherming en eerbiediging van het gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing inzake het terug in het bezit gesteld te worden van een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister, dient DVZ rekening te houden met art. 8 EVRM (RvV 30 maart 2009, Rev.dr.étr. X).

Aangezien verzoeker geboren is in België en hier zijn gehele leven reeds heeft verbleven, heeft hij hier uiteraard ook belangen uitgebouwd.

Verzoeker heeft twee broers en vijf zussen, die allen inmiddels de Belgische nationaliteit verworven hebben.

Verzoeker woont momenteel in bij zijn ouders, voor wie hij zorg draagt samen met zijn zus. Uit het onderzoek naar de reële verblijfplaats van verzoeker blijkt dat hij zijn belangen heeft in de eengezinswoning te Van Cortbeemdelei 121. Uit het attest van samenstelling van de vader van verzoeker, dhr. F. A. B. M., blijkt dat deze samenwoont met zijn echtgenote en met een dochter.

Er kan dus niet getwijfeld worden aan het feit dat er hier een effectieve beleving is van het gezinsleven. Dit gezinsleven werd daarenboven uitgebouwd tijdens een periode van legaal verblijf en dient dus de hoogst mogelijke bescherming te genieten.

Het middel is ernstig. (...)"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.2.3. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip "gezinsleven" in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook tussen meerderjarige broers/zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (zie ook: (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Het EHRM oordeelde

dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Hetzelfde geldt voor wat betreft de band tussen meerderjarige broers/zussen. Verzoekende partij, die afgerond 33 jaar oud is, toont deze afhankelijkheid evenwel onvoldoende aan. Zij beperkt zich immers tot de volgende loutere bewering: *“Verzoeker woont momenteel in bij zijn ouders, voor wie hij zorg draagt samen met zijn zus. Uit het onderzoek naar de reële verblijfplaats van verzoeker blijkt dat hij zijn belangen heeft in de eengezinswoning te Van Cortbeemdelei 121. Uit het attest van samenstelling van de vader van verzoeker, dhr. F. A. B. M., blijkt dat deze samenwoont met zijn echtgenote en met een dochter”*. Ook al woont de verzoekende partij samen met haar ouders en zus, daarmee toont zij geenszins een band van afhankelijkheid aan.

Wat het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM betreft beperkt de verzoekende partij er zich toe te stellen dat zij *“geboren is in België en hier zijn gehele leven reeds heeft verbleven, heeft hij hier uiteraard ook belangen uitgebouwd”*. Daarmee maakt zij geenszins een schending van haar privéleven aannemelijk. Zij brengt immers geen enkel concreet element aan waarmee zij enig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt.

De schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER